

María

Binecuvântate fie Yahoo Mail, Yahoo Messenger și cabinele telefonice! Binecuvântate fie! Aveam 33 de ani și credeam că iubirile imposibile se petrec numai în literatură și în telenovele. Habar nu aveam cât de amar mă înșelam! Spun amar pentru că e cumplit să trăiești pe lângă, să ajungi la 33 de ani crezând că te bucuri de iubire. Și chiar mă bucurasem. Și eram ferm convinsă că Javier era bărbatul potrivit pentru mine. Chiar era, dar pentru ce știam eu. Iubeam și eram iubită, numai că nimeni nu-mi spusese că iubirea aceea putea fi de mâna a doua, de divizia a doua. Dacă ascuți numai formații locale, crezi că aceea e cea mai complexă muzică posibilă.

Eu eram mulțumită, aveam bărbatul meu, cântam într-o trupă, începusem să mă prind ce era cu sculptura în metal. Dacă iubeam, ce nevoie mai aveam să mă îndrăgostesc? Niciuna. Și jur că nu am făcut nimic ca să provoc această iubire, ba mai mult, chiar am încercat să mă opun, sufeream ca o cățea, dar încercam să rezist. Însuși destinul încerca să mă apere, cu ce putea și el: punea distanțe uriașe între noi, abătea intemperii, strica

mașini, bloca internetul, asta pe de o parte, pe de altă parte acest destin avea un frate geamăn care scurta distanțele, repara internetul și mașinile. Iar ca tacâmul să fie complet, m-am îndrăgostit de un român. Un român!!! Cum să nu râzi!? Și ca și cum nu ar fi fost suficient, românul ăsta era poet, mai rău nu se poate, un rumano de mierda, un puto poeta.

Eram într-un club când l-am văzut pentru prima dată. Dădeam un concert cu Tinto Brass Band și el a stat sprijinit de un perete și ne-a ascultat. Nimic special. Numai că imediat ce nu l-am mai văzut lângă perete am început să-l caut cu privirea. Și când l-am zărit vorbind cu unul dintre sculptori m-am bucurat, dar l-am văzut și pe Javier și mi s-a făcut rușine de bucuria mea. Am încercat să mă concentrez mai mult asupra basului, însă știam piesele pe de rost, cântam a suta oară aceleași piese. Până la urmă, el a plecat fără să observ când și cu cine, știu doar că la sfârșitul concertului nu mai era în sală.

În aceeași zi aveam să-l mai întâlnesc o dată. Fuseserăm invitați la cină, mă refer la trupă, și spre surprinderea mea era și el la masă, acolo, printre sculptori. Pentru prima dată îl vedeam la lumină. Avea mâini frumoase și ochi de-a dreptul tulburători. Aproape că nu vorbea și a mâncat extrem de puțin. Părea timid și taciturn. Aveam să aflu că e român și că scria un text pentru catalogul simpozionului de sculptură. A schimbat câteva cuvinte cu Javier. Vorbea spaniolă foarte bine. Apoi l-am văzut în fața restaurantului, fuma

și bea cafea. Javier mă ținea de mijloc, mă conducea spre lift.

În ziua următoare l-am văzut intrând într-o librărie. Mi-a venit să intru după el, dar am reușit să merg mai departe, să trec de librărie. Aveam să-l revăd iarăși la cină, mai obosit și mai taciturn. Când a plecat și-a uitat geanta și eu am luat-o cu gândul să i-o dau mai târziu. Habar nu aveam de consecințele aceluia gest. Așa a fost să fie și e numai bine așa. Geanta era neobișnuit de grea. Cred că era plină cu cărți, altfel nu-mi explic greutatea ei. Așa cum nu-mi explic ce s-a întâmplat în noaptea digului, cum i-a rămas numele, în prima noapte petrecută împreună. Nu m-am simțit vinovată pentru că totul a fost pur și cast și fermecător. Ne-am sărutat la despărțire, dar sărutul acela consemna ceea ce se petrecuse, un soi de adeverire, poate sună paradoxal, dar sărutul acela era menit să ne aducă cu picioarele pe pământ. Iar eu – desculță. Când m-am întins lângă Javier am știut că nimic nu va mai fi la fel, că întâlnisem un om care venise de la 3.500 de kilometri ca să-mi schimbe viața. Am adormit bucuroasă și îngrijorată.

Încercam să-mi țin capul pe umeri, să-l separ de sutien și de chiloți, deși era greu pentru că Adrian avea mâini abile. Mă tulbura mai mult decât îmi puteam permite. Eram cu Javier de nouă ani. Nu puteam arunca peste bord atâta trecut. Am avut puterea să îi spun că nu aveam de gând să mă despart de Javier. Iar el a acceptat, dacă nu cu seninătate, atunci cu o suferință bine disimulată. Habar nu aveam de chinul și fericirea care ne

pândeau. La câteva zile după ce el a părăsit Candás, am început să regret că nu făcuserăm dragoste. Dorul de el mă năucea într-atât încât ajunsesem să-mi spun că mai bine ne-am fi tras-o de câteva ori și gata, eu în Oviedo, el în Córdoba, fiecare cu viața lui. Nu a fost așa. Nu eram făcuți să ne întâlnim pentru câteva ore de sex. Era cu totul și cu totul altceva. Dacă mi-aș fi dorit o aventură, aș fi avut-o fără nicio complicație, dar aventuri îmi trebuiau mie?! Eram super-mulțumită cu Javier, care era tot mai încântător, atent cu mine până la detaliu, iar eu mă simțeam ca dracu'. Să zicem că mă invita la cină. Bineînțeles că acceptam, numai că în timpul cinei nu mă gândeam la altceva decât dacă o fi vreun telefon public în restaurant, de unde l-aș fi putut suna pe Adrian. De câteva ori am ajuns până într-acolo încât m-am închis în baie pentru a vorbi cu el, ori de-abia ieșită dintre brațele iubitoare ale lui Javier, dădeam fuga sus în cameră și intram pe messenger și dacă era conectat scriam și vorbeam, dacă nu, mi se făcea un gol în stomac și tot așa, zile și nopți la rând, ca ultima adolescentă.

Ca să mă domolesc, îmi ziceam că nu se poate să fie totul în regulă, ceva trebuie să aibă, un defect care să mă îndepărteze de el. Tot ce mi-a trecut prin cap a fost că o are mică sau că e ejaculator precoce, ori, mai bine, și una și alta. Biata de mine! Între noi erau sute de kilometri de castitate.

Desigur că toate încercările mele de a mi-l scoate din minte n-au dat roade, iar acum zâmbesc

ca și cum ar fi fost încercările unei fete ușor stupide. Nimeni nu mi-a ocupat niciodată mintea în asemenea măsură. Nimeni și nimic. Cu câtă anxietate așteptam orice veste de la el, cu câtă nerăbdare. Ce mi-ai făcut, îl întrebam. Ce mi-ai făcut?! Era totul, de la amorul fizic neconsumat – mângâierile visate sunt cele mai plăcute, zic Lole y Manuel – până la orice cuvântel pe care mi-l scria.

Luni de zile dragostea noastră a trebuit să se hrănească din noaptea digului, din câteva îmbrățișări stângace, din perechea de papuci de casă, din cuvântul saudade. Saudade – barca pe care nu apucase să o vadă. A plecat într-o sâmbătă, dimineața, pe la șase, oră la care mi-a fost imposibil să mă strecor din cameră pentru a mă despărți de el așa cum merita. Întinsă în pat lângă Javier, îmi țineam ochii închiși și urechile ciulite. Încercam să aud ce se petrecea în camera vecină, camera lui. Ne despărțeau un planșeu de beton și zeci de ani de viață separată.

În noaptea dinaintea plecării, Javier mă însoțise ca o umbră. Atent, iubitor, protector. Și tot ca o umbră, Adrian. A fost noaptea în care am avut două umbre. Una taciturnă, căreia i se scurgea cu repeziciune timpul, cealaltă stăpână pe sine, tăcută, pentru că nu era niciodată volubilă. Eu sunt cea volubilă, deși, ca orice om, am și eu parte de tăcerile mele. Când perdelele nu au mai făcut față luminii și obiectele din camera de hotel au început să prindă contur, l-am auzit pe Adrian deschizând și închizând ușa. Mi l-am imaginat în

holul îngust, în lumina albă, hol de spital, aveam să-l numim în viitorul epistolar virtual, holul în care ne despărțisem cu nici două ore înainte. Urcasem toți trei cu liftul, Adrian și Javier și-au strâns mâinile, sperau să se revadă, asta e ce și-au spus, apoi Adrian și-a aprins o țigară și s-a sprijinit de perete, eu mi-am aprins o țigară și ne uitam unul la celălalt fără să deschidem gura decât pentru a da fumul afară. Javier rămăsese în ușă, o ținea întredeschisă, dar mă făceam că nu văd și Adrian se făcea că nu vede. Javier trebuie să fi simțit penibilul situației, era clar că mă chema tacit înăuntru și la fel de clar că eu refuzam, că aveam nevoie să petrec câteva momente de intimitate cu Adrian, așa că l-a mai salutat o dată și a zis că merge la duș. În curând aveam să auzim zgomotul apei. Atunci l-am strâns în brațe, l-am ținut strâns și îmbrățișarea aceea era a unei femei îndrăgostite, îmbrățișare încărcată de pasiune neconsumată și de disperare, îmbrățișare ridicolă până la urmă, ca toate îmbrățișările îndrăgostiților.

Acolo era Adrian acum, în holul acela de spital unde avusese loc îmbrățișarea, exact acolo, și chema liftul și suferința îl făcea să intre cu țigara în lift și auzeam cum se închid ușile și mai auzeam un hureț atât de bine cunoscut și mi-l imaginam citind Schindler Schindler Schindler, ay! mi vida! și gata.